

[Madsen-Mygdal.]

demokrater og Radikale egnet til at virke overraskende, navnlig blandt de Vælgere, der havde fæstet Lid til den højtidelige Forargelse, hvormed Tanken om en saadan Sammensmeltning, en saadan Opsugning af det lille radikale Parti i det store Socialdemokrati blev afvist forud for Valget.

Lige saa stor Overraskelse maatte det fremkalde, at Rigsdagen hurtigst muligt efter Valget blev sendt hjem under Paaskud af, at Regeringen nødvendigvis maatte have Tid til forskellige Undersøgelser og Overvejelser. Det begyndte allerede da at dæmre for de socialdemokratiske Vælgere, at enten kunde Tilstanden dog alligevel ikke være saa forfærdelig, som den var udmalet forud for Valget, eller ogsaa var den nye Regering dog ikke helt saa sikker i sin Sag, som den havde fremstillet det før Valget for Vælgerne.

Men Trøsten var dog heldigvis for Haanden. Vent til den ordinære Rigsdagssamling, hed det, saa vil der ske noget, saa har Regeringen haft Tid til at forberede sig, og saa vil dens Handlekraft rigtig udfolde sig, saa lader vi ikke Tiden gaa til Spilde længere; og alle de Lovændringer, som før Valget var saa absolut nødvendige og uopsættelige, vil uopholdelig blive ført gennem Folketinget. Og saa kan Landstinget blot prøve paa at sætte sig op imod Vælgernes klart udtalte Villie, hed det, det vil da blive værst for Landstinget selv. Ja, saadan tænkte de socialdemokratiske Vælgere, og maaske ogsaa nogle af de mindst forsagte radikale Vælgere, og saadan maatte de tænke.

Og nu har vi altsaa set denne Regerings første ordinære Rigsdagssamling. Vi har ikke blot set dens Begyndelse, men vi staar ved dens Slutning, og vi kan overse hele Herligheden. Og hvad ser vi saa? Ja, for anden Gang ser vi Regeringen i Færd med at sende Rigsdagen hjem, saa snart den har faaet en Finanslov vedtaget; for anden Gang ser vi Regeringen hurtigst muligt befri sig for Lovgivningsbesværet og forberede sig til Sommerens Ferieglæder, uden at der er sket det allermindste til Ændring af den Tilstand, som Regeringspartierne saa voldsomt fordømte forud for Valget, ja, uden at der er sket nogen som helst alvorlig Regeringsindsats for at ændre denne Tilstand.

Ved et offentligt Møde i Foraaret 1927 betegnede den nuværende Statsminister den Lovgivning, som den daværende Regering havde foreslaaet, og som den gennemførte, som en Hensynsløshed og en Brutalitet, der overgik alt, hvad der tidligere var set. Ja, men det har dog altsaa ikke været værre, end at den nuværende Regering paatager sig

Ansvar for at fortsætte denne Hensynsløshed og Brutalitet uforandret. Rædselsperioden vedvarer uændret, og Regeringen hygger sig saamænd rigtig godt under det alt sammen.

Og videre har vi set, at trods al grundig Forberedelse hele Sommeren igennem mødte Regeringen i høj Grad uforberedt ved Rigsdagssamlingens Aabning i Efteraaret. Vaklende og ubestemt har Regeringen ledet Rigsdagsarbejdet i de seks Maaneder, der nu er gaaet. Hele Samlingen igennem lige saavel efter Nytaar som før Nytaar — hvilket i og for sig er en parlamentarisk Uskik og Uorden — har Regeringen planløst strøet Lovforslag, store og smaa mellem hinanden, ud over Rigsdagen; men nogen virkelig Indsats for at føre dem igennem, en fast Villie, sat ind paa at naa frem til Resultater, er der ingen, der har mærket noget til. Paa bedste Beskub har Regeringen i disse Vintermaaneder nærmest ladet Rigsdagen passe sig selv; og nu, da Finansloven er vedtaget, og Tillægsbevillingsloven, som her er til Behandling, om faa Dage vel nok bliver det, har Regeringen kun det ene Ønske: hurtigst muligt at blive af med Rigsdagen.

Det skulde da vel aldrig komme deraf, at Regeringen meget godt ved, at hele den økonomiske Politik, som den forrige Regering gennemførte, var ikke blot den Gang en uundgaelig Nødvendighed, men den udgør ogsaa nu den uundværlige Basis for den nuværende Regerings hele finansielle Tilværelse. At Regeringen eller dens Partier selv skulde indrømme dette, kan vi naturligvis ikke vente; naar de har anvendt hele den sproglige Opfindsomhed, der stod til deres Raadighed, for at finde de stærkeste og mest fordømmende Betegnelser for den forrige Regerings Tilpasning af de offentlige Udgifter, er det vel nok for meget forlangt, at de skulde æde hele denne grove Kost i sig igen. Men det behøves heller ikke; for hele Landet kan jo se, at saadan er Forholdet.

Naturligvis føler Regeringen en vis Forpligtelse til at give en Slags Forklaring paa den Kendsgerning, at der om alle de mest betydende politiske Spørgsmaal har hersket parlamentarisk Uvirksomhed i den nu forløbne Rigsdagssamling; men de Forklaringer, der hidtil er præsteret, er mildest talt lige saa vaklende og usikre, som selve Rigsdagsarbejdets Ledelse har været det.

Først prøver man paa at give Landstinget Skylden. Det var den Gang, da Statsministeren rejste ud til Møder og udtalte de stolte Ord: De skal ikke kunne sulte os ud! Ja, jeg maa her indskyde, at